

COOPERACIÓ JURÍDICA A EL SALVADOR

Després de dos mesos per terres salvadorenyes, en el marc d'una cooperació jurídica, reafirmo la idea que la qualitat és molt més important que la quantitat; que són les persones i no les institucions qui fan canviar la societat; que la grandesa de la persona s'ha de valorar per la seva riquesa humana i no pels seus recursos econòmics...

Faig aquestes afirmacions després d'haver passat des de principis de juliol fins a mitjans de setembre a El Salvador, concretament a San Salvador treballant al Institut de Drets Humans de la Universitat Centroamericana. Sembla un tòpic però és ben cert, després d'aquesta experiència tan intensa quan tornes a casa les coses no es veuen igual i hi ha quelcom a dins teu que ha canviat.

La tasca que vaig dur a terme va ser la denúncia de les vulneracions dels drets humans que van patir els salvadorenys durant la seva Guerra Civil (1980-1992). Per tal de dur-la a terme, en primer lloc, havia de conèixer els casos i les històries de les víctimes i a posteriori redactar la denúncia/demanda que es presentarà a la Comissió Interamericana de Drets Humans; per tant es podria resumir que vaig fer treball d'oficina i també un treball de camp desplaçant-me a diferents comunitats per tal de poder conèixer les víctimes o els seus familiars.

Tanmateix, si hagués de destacar una cosa de la meva estada no seria el número de denúncies redactades, ni les incalculables hores que em podia passar redactant-les i buscant jurisprudència. El que és remarcable és la grandesa de les persones i la humanitat que vaig trobar a les diferents comunitats que vaig visitar i la gent que vaig conèixer. En països com El Salvador paraules com solidaritat, empatia, estimació tenen tot el sentit. És difícil explicar que passa pel cap quan una dona que no té més que quatre tomàquets i tres patates t'ho ofereix tot. O el que transmet l'abraçada d'un senyor que ha perdut les seves tres filles i t'agraeix que estiguis allà lluitant perquè es faci justícia.

Alguns coneguts abans de marxar em preguntaven què anava a ensenyar... la resposta era que anava a aprendre i que poc els hi podria ensenyar. Després dels dos mesos puc afirmar que són ells qui m'han donat una lliçó de vida i són ells els que m'han ensenyat i donat més coses de les que he pogut donar jo. Tot i les nombroses dificultats que tenen com a país i com a societat mai es rendeixen i sempre tiren endavant, gràcies als seus valors humans.

Finalment, sé que molta gent em pot titllar de populista i demagog... és ben cert que la ignorància és atrevida i que des del sofà de casa tothom en sap molt. Estem

acostumats a la crítica sense mirar-nos a nosaltres mateixos. A tota aquesta gent els diria que abans de parlar actuïn, de ben segur que després no diran el mateix. I és ben cert també que no cal marxar tan lluny per ajudar algú, al costat de casa tenim moltes persones que ens necessiten... per tant és hora d'actuar i de callar. No és hora de retrets, ni és hora per l'enveja ni la crítica. SOM AFORTUNATS. Donem gràcies i siguem persones ajudant-nos els uns amb els altres.

Arnau Baulenas Bardia

Caldes de Montbui, 8 d'octubre 2013

